

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: E. M.
bytem X
zast. JUDr. Veronikou Dvořákovou, advokátkou
se sídlem AK Politických vězňů 27, Kolín

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2019, č. j. JMK 127492/2019, sp. zn. S-JMK 146399/2018/OD/Bo,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2019, č. j. JMK 127492/2019, sp. zn. S-JMK 146399/2018/OD/Bo, vypravené dne 9. 9. 2019 (dále též „napadené rozhodnutí“),

jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Hodonín, odboru dopravních a správních agend (dále též „prvostupňový orgán“ nebo „správní orgán I. stupně“), ze dne 18. 9. 2018 (vypraveno dne 19. 9. 2018), č. j. MUHOCJ 64149/2018/DSA/OP/Či (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupcích“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 a ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterých se měl dopustit porušením povinností řidiče podle ust. § 4 písm. c) a ust. § 17 odst. 5 písm. b) a c) téhož zákona tím, že dne 12. 4. 2017 ve 20:45 hod, v katastru obce Hodonín, na silnici č. II/432, v km 65,372, ve směru jízdy od obce Ratiškovice do obce Hodonín, se jako řidič vozidla tov. zn. X, RZ: X, neřídil dopravní značkou č. V 1a „Podélná čára souvislá“, kterou vozidlem přejel a začal předjíždět před sebou jedoucího cyklistu, avšak tento manévr nedokončil, neboť naproti němu vyjelo ve směru jízdy od obce Hodonín vozidlo tov. zn. X, RZ: X, čímž způsobil dopravní nehodu.
3. Za spáchání daného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 7 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu šesti měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

4. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval dosavadní průběh řízení. Podle jeho názoru bylo v předcházejícím řízení spolehlivě prokázáno, že žalobce řídil dané vozidlo a následně zahájil v rozporu s dopravním značením předjížděcí manévr, aniž by se mohl bezpečně zařadit zpět do svého jízdního pruhu, čímž ohrozil ostatní účastníky silničního provozu. V této souvislosti žalovaný odkázal na obsah správního spisu a provedené důkazy.
5. Ve vztahu k odvolacím námitkám pak žalovaný doplnil, že tvrzení žalobce není konzistentní, neboť po vzniku dopravní nehody uvedl, že jeho vozidlo bylo v dobré technickém stavu, přičemž cyklistu chtěl předjet. Najel si proto částečně do protisměrného jízdního pruhu, přičemž následně začal brzdit a řadit se zpět do svého jízdního pruhu, a to v důsledku zaregistrování světél protijedoucího vozidla. V důsledku dané situace pak došlo ke srážce vozidel. Obdobným způsobem ostatně popsal situaci předcházející dopravní nehodě nejen řidič protijedoucího vozidla, ale také řidička vzdálenějšího vozidla, přestože z jejich výpovědí vyplývá, že žalobce svým vozidlem do protisměru prudce vybočil.
6. Spekulativní tvrzení žalobce o náhlém vzniku technické závady nepovažoval žalovaný za přesvědčivé, a to také s ohledem na protokol o dopravní nehodě. Z jeho obsahu žádná taková okolnost nevyplývá. Naopak je zřejmé, že technická závada nebyla ohledáním vozidla zjištěna. Žalobce svoji skutkovou verzi nepodpořil žádným důkazem, a to například dokladem o opravě vozidla či znaleckým posudkem. K tomu žalovaný doplnil, že cyklista nebyl na místě ztotožněn, protože ho nebylo možné ve správním řízení vyslechnout. Stejně tak žalovaný nepovažoval za nutné doplnit dokazování znaleckým posudkem, protože jednotlivé důkazy tvoří logicky ucelený

řetězec, na základě kterého lze průběh událostí před vznikem dopravní nehody rekonstruovat.

7. Kromě toho žalovaný uvedl, že protiprávní jednání žalobce bylo přinejmenším jednou z příčin vzniku dopravní nehody, přičemž není ve vztahu k nyní projednávané věci podstatné, zda došlo k porušení dopravního značení rovněž ze strany řidiče protijedoucího vozidla. Současně dal žalovaný za pravdu prvostupňovému orgánu v tom, že zjišťování rychlosti protijedoucího vozidla před vznikem dopravní nehody by bylo nadbytečné, protože tato skutečnost není ve vztahu k posouzení viny žalobce podstatná. Závěrem se pak žalovaný vyjadřoval jak k naplnění subjektivní stránky přestupku, tak k přiměřenosti výše uložené pokuty a doby stanoveného zákazu řízení motorových vozidel.

III. Žaloba

8. Žalobce předně argumentoval tím, že složitost daného případu dokazuje skutečnost, že původní rozhodnutí o přestupku bylo žalovaný pro nepřezkoumatelnost zrušeno. Následně žalobce zrekapituloval obsah své výpovědi ve správním řízení, ze které mimo jiné vyplývá, že cyklistu nepředjížděl a k prudkému brždění přistoupil proto, že se lekl rychle jedoucího vozidla v protisměru. Současně žalobce uvedl, že do protisměru zřejmě vybočil kvůli závadě na vozidle, spočívající v zaseknutí kola.
9. V této souvislosti žalobce poukázal na svědecké výpovědi, že kterých vyplývá, že měl náhle a prudce vybočit do protisměru, přičemž brzdná dráha vozidla se nacházela toliko v jeho jízdním pruhu. Naopak došlo ze strany řidiče protijedoucího vozidla k bržděním až poté, co se vozidla srazila.
10. Kromě toho žalobce namítal pochybení správních orgánů spočívající v tom, že nevyslechly cyklistu, jakožto přímého svědka celého průběhu dopravní nehody. Podle názoru žalobce neporušil příslušnou povinnost řidiče, neboť si počínal tak, aby neohrozil cyklistu jedoucího před ním. Podle něj je dále nutné respektovat zásadu v pochybnostech ve prospěch obviněného z přestupku. Žalovaný však při hodnocení skutkového stavu věci vycházel z ničím nepodložených domněnek, které nemají ve správním spisu oporu. V této souvislosti žalobce zdůraznil význam znaleckého posudku ohledně rychlosti vozidel, který nebyl ani přes doporučení PČR jako důkaz opatřen. Stejně tak se žalovaný nezabýval mírou zavinění druhého účastníka dopravní nehody.
11. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost nahradit náklady soudního řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

12. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Ve vztahu k jednotlivým námitkám poté doplnil, že skutkový stav byl spolehlivě zjištěn, protože by bylo doplnění dokazování znaleckým posudkem nadbytečné, jak bylo ostatně v napadeném rozhodnutí zdůvodněno. Kromě toho žalovaný připomněl, že ke zrušení původního rozhodnutí o přestupku došlo pouze v důsledku aplikace nesprávného ustanovení zákona při ukládání správního trestu zákazu činnosti, tedy nikoliv kvůli

nesprávnému zjištění skutkového stavu věci. Proto žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

13. K vyjádření žalovaného podal žalobce stručnou repliku, ve které na podané žalobě setrval. Konkrétně opětovně zdůraznil, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci, přičemž žalovaný opomenul posoudit brzdnu dráhu žalobcova vozidla. Jeho závěry jsou založeny pouze na nepodložených domněnkách, které nereflktují skutečnosti vyplývající ze správního spisu. Podle názoru žalobce bylo za účelem dodržení zásady materiální pravdy nezbytné provést důkaz znaleckým posudkem ohledně určení rychlosti vozidel, což správní orgány neučinily.

VI. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

14. Ve správním spisu nachází zejména oznámení přestupku ze dne 4. 5. 2017, policejní fotodokumentace a grafický záznam rychlosti vozidla RZ: X (zachyceno na elektronickém nosiči dat - CD), plánek dopravní nehody, protokol o dopravní nehodě, výpis z karty vozidel RZ: X a RZ: X, výpis z evidenční karty řidiče a úřední záznamy o podání vysvětlení žalobce, T. P. a H. J. a A. P.
15. Na základě těchto podkladů byl vydán příkaz ze dne 11. 7. 2017, proti kterému podal žalobce ve lhůtě odpor. Z toho důvodu bylo pokračováno v přestupkovém řízení a prvostupňový orgán nařídil ústní jednání na den 21. 8. 2017, kterého se žalobce osobně zúčastnil.
16. K věci žalobce zejména uvedl, že se za cyklistou držel ve svém jízdním pruhu, přičemž náhle se v protisměru objevilo vozidlo tov. zn. X, které jelo vysokou rychlostí. Žalobce se lekl a reagoval prudkým bržděním. Přestože si přesný průběh události nepamatuje, zřejmě došlo k technické závadě zaseknutím kola, pročež prudce vybočil do protisměru, kde se střetl s protijedoucím vozidlem. Cyklistu žalobce nepředjížděl a jel ve svém jízdním pruhu. Jakmile zahlédl protijedoucí vozidlo, uvědomil si, že již cyklistu nepředjede a začal brzdit, aby ho neohrozil. Přítomná zmocněnkyně žalobce poté navrhla výslech zasahujících policistů a ustanovení soudního znalce z oboru dopravy, a to za účelem určení rychlosti vozidel účastníků se dopravní nehody.
17. Správní orgán dále provedl důkaz obsahem správního spisu a svědeckými výpověďmi H. J. , A. P. a T. P. ze dne 21. 8. 2017.
18. **Svědkyň J.** k věci především uvedla, že v rozhodnou dobu jela ve svém vozidle, když ji zvýšenou rychlostí předjelo jiné vozidlo tov. zn. Škoda Octavia (pozn. soudu: jednalo se o model Superb). Následně svědkyně viděla v protisměru jet cyklistu a za ním vozidlo zelené barvy, které řídil žalobce. V okamžiku, kdy vozidlo X začalo vjíždět na horizont, začal žalobce předjíždět cyklistu a vjel do protisměru, v důsledku čehož došlo ke srážce s vozidlem X. Podle svědkyně žalobce začal cyklistu předjíždět nejspíše proto, že vozidlo v protisměru neviděl. Ke vzniku dopravní nehody došlo až v prostoru za cyklistou.
19. **Svědka P.** vypověděl, že v rozhodnou dobu řídil vozidlo tov. zn. X, které se účastnilo dopravní nehody. K dotazům prvostupňového orgánu dále uvedl, že před sebou nejprve viděl pouze protijedoucího cyklistu. Následně se před ním náhle objevila světlá protijedoucího vozidla, které zasahovalo nejméně polovinou své šířky do jeho jízdního pruhu, což vedlo ke srážce. K tomu svědek P. doplnil, že vozovka se v daném

místa hodně vlní, a to v důsledku výskytu horizontů. Na dotaz zmocněnkyně žalobce dále připustil, že vozidlo svědkyně J. před vznikem dopravní nehody předjížděl přesto, že je v celém úseku na vozovce vyznačena podélná čára souvislá.

20. Obdobným způsobem vypověděl rovněž **svědek P.**, který byl spolujezdcem ve vozidle X. V této souvislosti uvedl, že před srážkou viděl dobře osvětleného cyklistu jedoucího v protisměru a za ním světla vozidla žalobce, které náhle vybočilo do jejich jízdního pruhu. Současně svědek P. potvrdil, že protijedoucí vozidlo zasahovalo do jejich jízdního pruhu. V daném místě je silnice rovná, ale vyskytují se na ní horizonty. Svědek P. však nebyl schopen upřesnit, zda se jejich vozidlo před vznikem dopravní nehody na některém z horizontů nacházelo či nikoliv.
21. Svědek P. dále zaslal prvostupňovému orgánu dne 4. 9. 2017 písemné doplnění svědecké výpovědi, ve kterém mimo jiné uvedl, že před vznikem dopravní nehody jel rychlostí 93 km/h.
22. Prvostupňový orgán poté vydal rozhodnutí ze dne 14. 9. 2017, č. j. MUHOCJ 63941/2017/DSA/OP/No, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání výše uvedených přestupků. K jeho odvolání však bylo dané rozhodnutí žalovaným zrušeno, a to rozhodnutím ze dne 13. 8. 2018, č. j. JMK 116351/2018.
23. Prvostupňový orgán následně přistoupil k vydání rozhodnutí o přestupcích, proti kterému žalobce podal prostřednictvím své zmocněnkyně odvolání. Jelikož prvostupňový orgán nepovažoval odvolání za důvodné, postoupil ho spolu se správním spisem žalovanému, který vydal napadené rozhodnutí.

VII. Posouzení věci krajským soudem

24. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
25. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
26. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
27. Žaloba **není důvodná**.
28. V žalobě žalobce brožil proti nezákonnosti napadeného a prvostupňového rozhodnutí, a to zejména z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. V této souvislosti žalobce argumentoval tím, že žalovaný založil odůvodnění napadeného rozhodnutí a vypořádání odvolacích námitek pouze na nepodložených domněnkách. Naopak nebyl proveden důkaz svědeckou výpovědí cyklisty, který byl dopravní nehody přímo účasten. Stejně tak správní orgány nevyhověly žádosti žalobce o ustanovení znalce z oboru dopravy, který by mohl přesně určit rychlost obou vozidel před vznikem dopravní nehody. Tímto způsobem správní orgány postupovaly přesto, že rychlost vozidel byla ze strany PČR považována za rozhodnou skutečnost. Navíc se vůbec nezabývaly mírou zavinění druhého účastníka dopravní nehody.

29. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 platí: „Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla předjíždí vozidlo v případech, kdy je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno.“ V této souvislosti je v ust. § 4 písm. c) téhož zákona stanoveno, že: „Při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.“
30. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu dále platí: „Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.“ Jedná se o tzv. zbytkovou podstatu přestupku, k jejímuž naplnění mělo v nyní projednávané věci dojít porušením povinnosti řidiče podle ust. § 17 odst. 5 písm. b) a c) zákona o silničním provozu, který stanovuje, že: „Řidič nesmí předjíždět: a) jestliže by se nemohl bezpečně zařadit před vozidlo nebo vozidla, která hodlá předjet, b) jestliže by ohrozil nebo omezil protijedoucí řidiče nebo ohrozil jiné účastníky provozu na pozemních komunikacích.“
31. Krajský soud předně uvádí, že žalobce nebyl uznán vinným za přestupek přímo spočívající ve způsobení dopravní nehody. V opačném případě by bylo zcela namístě, aby se správní orgány podrobně zabývaly nejen jednáním žalobce, ale také případným spoluzaviněním řidiče protijedoucího vozidla, se kterým došlo ke srážce. Ve vztahu ke zjištění skutkového stavu věci je proto rozhodné, zda správní orgány v souladu se zásadou omezené materiální pravdy bez důvodných pochybností prokázaly, že žalobce svým jednáním naplnil výše uvedené skutkové podstaty přestupků. V tomto ohledu není způsobení dopravní nehody zákonem stanoveno jako jeden z formálních znaků ani jednoho z dotčených přestupků, neboť se jedná o druh protiprávních jednání, která mohou mít pouze ohrožující charakter. Jinými slovy, vina žalobce by mohla být při splnění zákonných podmínek a zásad správního řízení vyslovena rovněž za předpokladu, že by ke střetu vozidel vůbec nedošlo.
32. K tomu krajský soud dodává, že správní orgány nejsou bez dalšího povinny vyhovět všem návrhům obviněného z přestupku na doplnění dokazování, pakliže se nejedná o důkazy, které by mohly zásadním způsobem přispět k objasnění skutkového stavu věci. V tomto směru lze vycházet přímo z ust. § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podle kterého platí, že: „Účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.“
33. Na druhou stranu je nutné v případě odmítnutí navrženého důkazu vyžadovat, aby byl takový postup ze strany správních orgánů či jiných orgánů veřejné moci autoritativně rozhodujících o právech a povinnostech účastníků řízení řádně a přezkoumatelně zdůvodněn. V opačném případě by totiž mohl vykazovat znaky nepřipustné libovůle v rozhodování (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 84/2010 – 72, a ze dne 18. 11. 2015, č. j. 2 As 142/2015 – 51; odkazovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

34. Co se týče přestupku spočívajícího v tom, že žalobce neměl respektovat vodorovné dopravní značení č. V 1a „Podélná čára souvislá“, není mezi stranami předmětem sporu, že se v daném místě nachází. Uvedená skutečnost ostatně vyplývá také z pořízené fotodokumentace a jednotlivých svědeckých výpovědí, včetně tvrzení samotného žalobce. Stejně tak žalobce nerozporoval, že svým vozidlem vodorovné dopravní značení přešel, když vybočil do protisměru. V tomto směru pak argumentoval tím, že se nejednalo o předjížděcí manévr, ale zřejmě důsledek technické závady spočívající v zaseknutí kola, a to v důsledku prudkého brždění.
35. Je však nutné dát žalovanému za pravdu v tom, že skutková verze žalobce nepůsobí věrohodně, a to z následujících důvodů. Žalobce skutečně po vzniku dopravní nehody neuváděl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by na jeho vozidle došlo k jakékoliv technické závadě, což lze jednoduše zjistit z policejní dokumentace, resp. úředního záznamu o podání vysvětlení. Z jeho obsahu vyplývá, že žalobce měl mít vozidlo v dobrém technickém stavu, aniž by uváděl cokoliv o náhlém vzniku závady, jak učinil až po zahájení přestupkového řízení.
36. Zdejší soud si je vědom toho, že úřední záznam o podání vysvětlení, který je jako procesní institut upraven ve více právních předpisech, nemůže být obecně použit jako důkaz v řízeních trestní povahy, protože poskytuje příslušnému orgánu veřejné moci pouze předběžnou informaci o tom, zda bude zapotřebí v tomto směru provádět další dokazování (typicky svědeckou výpověď) či nikoliv. Na druhou stranu je nutné doplnit, že použití daného druhu úředního záznamu pouze za účelem posouzení věrohodnosti pozdější výpovědi dané osoby je ve vztahu k přestupkovému řízení považováno za přípustné, jak ostatně vyplývá rovněž z ustálené judikatury (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 – 73).
37. Nelze navíc opomenout, že běžnou součástí šetření a zdokumentování závažnější dopravní nehody ze strany PČR je rovněž ohledání jednotlivých vozidel. V tomto ohledu z protokolu o dopravní nehodě založeného ve správním spisu nevyplyvá žádná indicie svědčící o tom, že by byla závada spočívající v zaseknutí kola v důsledku prudkého brždění žalobcem uplatněna nebo jinak zjištěna. Sám žalobce pak v dalším průběhu řízení uváděl danou okolnost pouze spekulativním způsobem, aniž by předložil jakékoliv důkazy nebo navrhoval v tomto směru jejich doplnění.
38. Na uvedeném závěru nemůže podle názoru zdejšího soudu nic změnit ani fotodokumentace brzdné dráhy obou vozidel. Ze všech svědeckých výpovědí vyplývá, že k vybočení vozidla žalobce do protisměru došlo náhle, resp. těsně před vznikem dopravní nehody. V důsledku toho došlo logicky ke značenému omezení reakční schopnosti jak samotného žalobce, tak řidiče protijedoucího vozidla, který na vzniklou situaci primárně reagoval strhnutím řízení vpravo, aby střetu na poslední chvíli zabránil.
39. Výše uvedené závěry pak úzce souvisí rovněž s posouzením odpovědnosti žalobce za druhých z uvedených přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s ust. § 17 odst. 5 písm. b) a c) zákona o silničním provozu. Žalobce totiž stavěl svoji obhajobu na tvrzení, že cyklistu jedoucího před ním nepředjížděl, ale pouze reagoval prudkým bržděním na rychle jedoucí vozidlo v protisměru, což jeho vozidlo (zřejmě v důsledku již uvedené technické závady) vychýlilo do protisměru.

40. Stejně jako v případě přestupku spočívajícího v porušení vodorovného dopravního značení musí krajský soud předně poukázat na nekonzistentnost skutkové verze žalobce, kterou začal v této podobě uplatňovat až v průběhu přestupkového řízení. Ačkoliv je záležitostí obviněného z přestupku, jakou zvolí v řízení procesní strategii, může mít takový postup za následek zpochybnění jeho věrohodnosti.
41. V tomto směru krajský soud nepovažuje za uvěřitelné tvrzení žalobce, že cyklistu v rozhodný okamžik nechtěl předjíždět. Pokud by totiž skutečně jel výhradně ve svém jízdním pruhu a udržoval si od cyklisty bezpečnou vzdálenost, pak nebyl žádný důvod k tomu, aby v důsledku zaregistrování protijedoucího vozidla začal prudce brzdit. Skutečnost, že se v protisměru nachází rychleji či pomalu jedoucí vozidla je zcela standardní situací v silničním provozu.
42. Žalobce pak netvrdil, že by protijedoucí vozidlo ze svého směru jízdy před vznikem dopravní nehody jakkoliv vybočilo, přičemž taková okolnost nevyplývá ani ze svědeckých výpovědí, které byly jako důkaz provedeny. Nelze samozřejmě vyloučit, že žalobce započal předjížděcí manévry proto, že protijedoucí vozidlo vlivem snížené viditelnosti či horizontů na vozovce s dostatečným předstihem nezaregistroval. Ani tato okolnost by ho však ze spáchání daného přestupku nevyvinila, protože neměl vůbec započít s předjížděcím manévrem za předpokladu, že nemohl kvůli nedostatečnému výhledu posoudit, zda ho bude moci bezpečně dokončit. Nízká přehlednost v místě vzniku dopravní nehody je nepochybně jedním z důvodů, proč je zde dané vodorovné dopravní značení (č. V 1a „Podélná čára souvislá“) umístěno.
43. Podle názoru krajského soudu tak správní orgány nepochybily, pokud na základě provedených důkazů dospěly k závěru, že žalobce se svým jednáním dopustil obou výše uvedených přestupků. Co se pak týče návrhů žalobce na doplnění dokazování, nelze než dát žalovanému za pravdu v tom, že dotyčný cyklista nemohl být v řízení vyslechnut, protože jeho totožnost nebyla známa. Kromě toho se dopravní nehoda odehrála až v prostoru za ním, což znamená, že by nemohl vypovědět nic o tom, jak se vozidlo žalobce před srážkou s protijedoucím vozidlem pohybovalo.
44. Stejně tak krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného ohledně nadbytečnosti provedení důkazu znaleckým posudkem. Žalobce totiž navrhoval jeho provedení za účelem zjištění rychlosti obou vozidlem, což by mohlo mít zásadní vliv ve vztahu k posouzení míry účasti či zavinění dopravní nehody. Nejedná se však o jednání, které bylo žalobci primárně kladeno za vinu. Podpůrně lze argumentovat rovněž žalobcem odkazovaným obsahem oznámení přestupku, ve kterém je význam stanovení rychlosti protijedoucího vozidla spojován výhradně s možným vlivem na vznik či důsledky dopravní nehody.
45. K tomu krajský soud dodává, že případné porušení dopravního značení či překročení nejvyšší dovolené rychlosti v daném místě ze strany svědka P. (řidič protijedoucího vozidla tov. zn. X) před vznikem dopravní nehody by samozřejmě mohlo rovněž naplnit znaky příslušných skutkových podstat přestupků, kterými by se měly správní orgány zabývat. Nejedná se však o jednání, které bylo předmětem řízení ve věci žalobce, jehož odpovědnost za spáchání výše uvedených přestupků by tím nebyla dotčena.
46. Pouze nad rámec uvedeného proto krajský soud dodává, že součástí spisové dokumentace je rovněž elektronický nosič dat (CD), na kterém je kromě

fotodokumentace místa dopravní nehody obsažen rovněž dokument s emailem svědka P. ze dne 19. 4. 2017, jehož přílohou je speciálním programem vygenerované grafické znázornění rychlosti vozidla X v době vzniku dopravní nehody. Z těchto podkladů vyplývá, že dané vozidlo se v čase 20:46:43 hod. pohybovalo rychlostí 93 km/h, a to těsně předtím, než došlo k náhlému a prudkému poklesu rychlosti až do zastavení, což lze nepochybně přisuzovat vzájemnému střetu s vozidlem žalobce.

VIII. Závěr a náklady řízení

47. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
48. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. června 2021

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.